

Skolas devīze: "Es kāpt gribu kalnā visaugstākā"
(Plūdons)

IENĀC SKOLĀ

Bauskas 2.vidusskolas ceturkšņa informatīvais izdevums
2021.gada 11.martā

DIREKTORES VĀRDS

Dārgie skolēni, skolotāji, darbinieki, vecāki un citi skolas atbalstītāji!

Man ir patīams prieks un vēlme pateikt sirsnīgu paldies katram, par to, ka MĒS VISI KOPĀ esam vienoti un varam pārvarēt grūtības attālinātajā mācību procesā.

Katru nedēļu, ar lielu cerību gaidīju, ka valdība atļaus atgriezties Jums skolā un mēs varēsim atsākt mācības klātienē, īpaši uztraucos par 12.klašu skolēniem - topošiem absolventiem, kuriem priekšā Centralizēti eksāmeni. Man ir cerība un ticība, ka jūs esat talantīgi skolēni un eksāmenu rezultāti būs ļoti labi!

Īpašu paldies gribu pateikt skolēniem, kuri attālināto mācību laikā uzdrīkstējās piedalīties mācību priekšmetu olimpiādēs un parādīja izcilas zināšanas:

12.a klases skolniecei **Amantai Arbidānei**- angļu valodā, latviešu valodā un literatūrā, vēsturē (sk. A.Avotiņa, D.Burceva, I.Jabločkina);

9.b klases skolniekam **Henrijam Kravalam**- matemātikā, ķīmijā un vēsturē (sk. T.Kazačenoka, A.Zibola, M.Beļinska);

9.b klases skolniekam **Rihardam Fokinam** – vēsturē (sk. M.Beļinska).

Mēs meklējam risinājumus, kā palīdzēt visiem skolēniem no 1.-12.klasei, un šodien varam apgalvot, ka visiem, kam ir nepieciešama palīdzība, tiek sniegts atbalsts - individuālas papildkonsultācijas gan klātienē, gan attālināti, kā arī nodrošinājums ar datoriem uz nomas akta pamata.

Lūdzu, atrodi laiku pateikt pateicības vārdus skolotājiem un vecākiem par rūpēm un pacietību. Ļoti labi saprotu, ka jau ir iestājies nogurums, bet visu var pārvarēt - vajag tikai gribēt to izdarīt! PAVASARIS, SAULĪTE un KUSTĪBA palīdzēs saglabāt un nostiprināt savas garīgas un fiziskās spējas. Būsim pacietīgi, saprotoši un veidosim cieņpilnas attiecības ar citiem cilvēkiem, darīsim labas lietas palīdzot viens otram, tad arī prieks un mīlestība piepildīs mūsu sirdis.

Stipru veselību vēlot, cieņā - direktore Vera Grigorjeva

Attālināto mācību pozitīvā ietekme un veiksmes stāsti

Lai arī cik neprātīgi izklausītos, šis vīruss ir visādā ziņā uzlabojis un noteikti izmainījis manu dzīvi, bet skolas slēgšana noteikti nebija viena no pozitīvākajām izmaiņām, ko vīrusa dēļ ieviesa.

Kad viss šis sākās (2020. gada martā), es biju saviļņota, jo likās, ka uz īsu brītiņu varēs ilgāk pagulēt mājās, nebūs jāstrīdas ar skolotājiem un varēšu vairāk laika veltīt sev, bet tikpat ātri, cik šis vīruss izplatās, tikpat ātri man uznāca depresija, neredzot cilvēkus, kuri man ir tuvi un mīļi katru dienu. Šķita, ka, uzsākot mācības 12. klasē, es varēšu nomācīties visu gadu klātienē, bet liktenis izspēlēja joku, un to prieku un laimi sniedza vien uz pāris mēnešiem. Protams, nevar noliegt, ka ir arī savi plusi, respektīvi, manas atzīmes ir krietni uzlabojušās, mana mentālā veselība ir spožāka, nekā tā bija, kad gāju uz skolu, es varu mācīties, kad gribu un stundiņu ilgāk pagulēt arī varu! Diemžēl mīnusu ir vairāk nekā plusu, man sāk pietrūkt tas, ka es pārkliežu klasesbiedrus, jo likās, ka es zinu labāk, tā varēja pakavēt stundu, diskutējot ar skolotājiem, es vairs nevaru sačukstēties ar draugiem stundu laikā, es vairs neredzu visu sejas, es vairs nevaru izspļaut kādu stulbu joku, jo tiešsaistes stundā ir grūti sarunāties pa vīrsu skolotājai. Pie tā, ka es pilnīgi neko nemāku vairs, es vainoju tikai sevi, jo līdz ar

visu tomēr pazūd motivācija apgūt kaut ko un pacensties.

Ir grūti nosēdēt vairākas stundas dienā pie datora, pildot darbus vai klausoties skolotājās, bet atkal pozitīvais ir tas, ka zinu, ka nākotnes profesiju centīšos pēc iespējas mazāk saistīt ar datoru un vairāk ar tiešo runāšanu un cilvēkiem. 10. klasi beidzot, nopietni apsvēru domu mācīties attālināti, labi, ka tikai apsvēru domu, bet tagad es zinu, kā tas būtu.

Es vēl neesmu aizmirsusi, kā izskatās manas skolas kabineti, bet es noteikti esmu aizmirsusi, kā izskatās dusmīgas un smaidošas skolotājas, kā izklausās liels troksnis starpbrīžos, kā smaržo skolas pirmais stāvs pusdienu starpbrīdī, esmu aizmirsusi, kāda ir sajūta, kad nobasto stundu un ej mājās. Neatceros, kā ir gulēt uz sola stundas laikā, kamēr klases biedri apzīmē tavas rokas! Neatceros, kā tas ir, kad tu sapucējies un visi tev izsaka komplimentus.

Vienas durvis aizveras, bet citas atveras. Ir iespēja izzināt jaunas tehnikas, ir iespēja iegrimt sevī un saprast, kas ir tas, kur vēlies būt un kas vēlies būt bez citu uzspiestiem viedokļiem!

Iva Gintere 12.b klase.

Ramīna Krīgere-Derevjanko no 10.c klases pauž savu viedokli par attālinātajām mācībām – Kā man ir gājis attālinātajās mācībās un kā tas ir izmainījis manu ikdienas dzīvi?

Kā jau vairums no mums saka – katrai lietai ir sava pozitīvā un arī negatīvā puse. Mācoties mājās prom no klases telpām, klases biedriem, un skolotājam, ir grūti un nepierasti, jo kopā kā klasei mums šis ir pirmais gads vidusskolā un gads, kur iepazīstam savus nupat kopā sanākušos klasesbiedrus.

Attālinātajās mācībās vairums no mums izveido savu rutīnu, kā un kur mēs pavadām katru dienu šajā nedēļā.

Es no mājām darba dienās ārā nedodos, jo esmu sevi noskaņojusi, ka man tam laika nepietiek, neatkarīgi no tā, vai jāmacās daudz vai maz. Sabiedrībā un svaigā gaisā es izeju brīvdienās, un šāda nodarbošanās manī jau ir iegājusi kā rutīna.

Bieži vien, protams, ir tā, ka, apzinoties, ka atrodos mājās, pagulēt gribas daudz ilgāk, rodas nogurums, un manī pašā motivācijas nav. Bet ko es tādos brīžos daru? Saprotu, ka padoties nevar, jo kas ir jādara, tas ir jādara.

Bet, kā jau minēju, ir sava pozitīvā puse, ir dienas, kad mēs varam ilgāk pavadīt gultā un noskaņoties, ka ir laiks un ka ir jāceļas un jādodas darbus padarīt. Un, ja kādu dienu darba nav daudz, mēs laiku varam atvēlēt sev kopā ar ģimeni.

Šajā laikā esmu ieguvusi to, ka šobrīd kā klase atbalstām cits citu, motivējam daudz vairāk, un klasesbiedri un klase ir kā otrā ģimene, uz kā mēs balstāmies un gūstam motivāciju.

Un, katrs no mums kļūst patstāvīgs, ja vien mēs paši esam gatavi pieņemt to, ka mums ir tādiem jāklūst.

Santa Cera no 10.c klases atklāj, ka šis laiks mums visiem ir smags un grūts. Pērn no oktobra beigām mums visiem nācās mācīties attālināti, jo vīrusa dēļ tika pieņemts daudz dažādu ierobežojumu.

Attālināto mācību sākumā nejutu lielu spriedzi, jo šķita, ka skolotāju uzdotie darbi nav tik daudz, bet, laikam ejot, jutos ar visiem darbiem ļoti nogurusi un pārslogota, ka pat ārā nesanāk laika iziet, jo, kad izmācos, jau laukā ir tumšs. Salīdzinot māsas un brāļa attālinātās mācības, varu secināt, ka man ir daudz vairāk uzdoto darbu nekā viņiem, jo viņi mācās tehnikumā un viņiem dienā ir divi lieli apjomīgi darbi, līdz ar to viņi netiek pārslogoti ar mācībām. Pēc māsas un brāļa stāstītā, viņiem skolotājas ir daudz atsaucīgākas, jo jebkurā brīdī var sazināties, un viņas atbildēs.

Attālinātās mācības man ir devušas lielu patstāvību un precizitāti, kā arī esmu iemācījusies ļoti labi saplānot savu laiku. Mani ļoti apbēdina, ka esmu zaudējusi saziņu ar skolas biedriem, kā arī ar skolotājiem, jo šis ir pirmais gads, kad mācos šajā skolā un viss ir man kaut kas jauns, nepaguvu neko līdz galam iepazīt. Man patīk, ka nav no rītiem agri jāceļas, salīdzinot, kā bija iepriekš, kad bija jābrauc uz skolu.

Sākumā motivācija man bija lielāka, nekā šobrīd. Ļoti ceru, ka drīz atsāksies klātienē mācības. Sevi motivējot es brīvdienās kārtīgi atpūšos ar ģimeni un mēģinu nedomāt par mācībām. Atpūta ir ļoti svarīga mums ikvienam. Brīvdienās māsa atbrauc ciemos un mēs kopā izdomājam kaut ko padarīt, kā, piemēram, cepam picu, pīrāgus, kūkas un izmēģinām kaut ko jaunu un nebijušu, tā nu es atpūšos no mācībām un iesaku to darīt ikvienam.

Kad rudenī atkal sākās attālinātā mācīšanās, manās mājās viss tam jau bija sagatavots. Vecāki jau laicīgi bija nodrošinājušies, lai man būtu viss nepieciešamais. Pats gan es tā īsti tam nebiju gatavs. Jauna skola, jauni skolotāji, vēl nebiju kārtīgi iepazinies un iejuties.

Bija pieredze jau no attālinātās mācīšanās pavasarī. Jāizpilda darbus laicīgi, tad vari iegūt brīvo laiku. Kaut gan dažreiz ar laika plānošanu gāja un iet diezgan pagrūti. Nekad nevar zināt, cik daudz laika darbs paņems. Mūsu mājās ir tāda noruna, mājas darbus uz pirmdienu ir jāizmācās darba dienās, – sestdienās un svētdienās nemācās neko. Brīvdienas pieder ģimenei, draugiem un man pašam. Protams, ir reizes, kad pats sev uztaisu darbu brīvdienām. Bet vainot varu tikai pats sevi. Sākumā jau bija grūti saņemties, bet, kad izpildi darbus un apzinies, ka nedēļas nogale visa tavējā, ir laba sajūta.

Protams, attālinātajām mācībām ir savi mīnusi. Ne vienmēr viss ir saprotams. Dažreiz ar skolotāja skaidroto nepietiek, un palīdzība jāmeklē citur. Labs palīgs ir Uzdevumi. lv. Noteikti, ka paliks neizzinātas lietas, kurām būs jāgaida skolas atsākšanās. Un arī sportā labāk ir sportot, nevis zīmēt tabulās. Mīnuss ir arī tas, ka daudz laika jāpavada pie datora. Nekad nav nācies tik ilgu laiku pie tā pavadīt.

Stāsta **Oskars Jānis Jurcs** no **7.c** klases

Eva Everita Davidenko no **12b.** klases, stāsta, kad sākās šī attālinātās mācības, es gāju 11. klasē. Man nebija nekādu problēmu, man patika. Plusi bija šādi – varēju ilgāk pagulēt, pēdējā brīdī ieiet e-klasē un sākt pildīt darbus. Arī tas, ka mājās ir mierīgāk pildīt darbus, un, protams, cikos vien vēlies. Mīnusi bija šādi – var teikt, ka skolotājas vairāk uzdeva mācīties vai arī internets negāja pārāk labi, vai arī e-klase langoja un citreiz nevarēja pat ieiet iekšā. Kad gāju 11.klasē, bija labi mācīties attālināti, bet tagad, kad es eju 12.klasē, nu nav tik labi, jo jākārto eksāmeni un vajag skolotāju palīdzību. Ir ļoti grūti kaut ko jaunu iemācīties attālināti, bet cenšos, cik vien varu.

Šī attālinātās mācības nav nākušas manai redzei par labu, jo visu dienu jāpavada pie datora. Ārsts man pateica, ka es pagaidām nevaru sēdēt pie datora, kamēr man nepaliks labāk. Un tādēļ es daudz ko iekavēju mācībās. Attālinātās mācības man nenes neko labu šogad, un bija grūti, kad viss iekavēts un tagad visu ir jāpaspēj izlabot.

Taču Signija Švāgere no **10.c** klases atklāj, ka attālināti mācoties, esmu ieguvusi prasmi strādāt patstāvīgi un zināšanu ieguvī balstīt vairāk uz sevi. Taču ir reizes, kad zudusi motivācija vai interese par kādu mācību priekšmetu.

Turklāt **Aleksa Rutkovska** no **10.c** klases min, ka pašlaik es mācos jaunā skolā 10. klasē. Sākot mācības, man likās, ka viss būs pa vecam, mācīsimies klātienē, varēsim satikt klasesbiedrus, brauksim ekskursijās. Mācību gads iesākās labi, es iepazinu jaunus klasesbiedrus, skolotājus un pašu skolu, bet tad tika paziņots, ka mums jāmācās attālināti. Manas emocijas bija diezgan bēdīgas, jo man patīk mācīties klātienē, tad ir kontakts ar skolotājiem un vieglāk ko iemācīties. Pašlaik manas sekmes ir diezgan labas, bet man nepatīk sēdēt tiešsaistes stundās, jo, mājās ācoties, daudz kas var novērst uzmanību.

Mājas darbus pildu labi, sūtu visu laikā, ar to man nav problēmu, jo man nepatīk iekavēt un atlikt uz vēlāku laiku. Varu teikt, ka esmu iemācījusies būt patstāvīgāka un atbildīgāka. Ļoti ceru, ka mēs drīzumā atgriezīsimies skolā, jo

patiešām iepazīnu jaukus klasesbiedrus un skolotājus.

Savu viedokli pauž **Madara Konjuševska** no **10.c** klases - Sākumā bija interesanti, un ikviens domāja, ka ieiet ritmā nebūs grūti, ka būs mazāk jādara, jācenšas. Daudzi tagad var redzēt, cik smagi un daudz šis attālinātais darbs no tevis prasa. Sākumā es arī nespēju iekļauties ritmā, bet šogad saņēmos un cenšos laikā veikt stundu darbus, pat nedēļu iepriekš, lai pēc tam nav jāuztraucas, ka neesi ko izpildījusi. Varu

sevi novērtēt un apzināties, ka esmu kļuvusi patstāvīgāka, nopietnāka. Bieži vien svārstījos, kas dzīvē ir svarīgāks – vai tās ir mācības, vai atpūta. Ļoti viegli šajā laikā ir pazaudēt komunicēšanos. Izolējot sevi ne tikai no fiziskas saskarsmes ar citiem, bet arī no cilvēku emocionāla kontakta, cilvēks var degradēties. Pat īsti nesaproti, kā jūties, vai tas ir normāli vai nē. Cik jauki būtu, ja sāktos mācības skolā, tas neļautu degradēties, varētu atgūt ticību, labsajūtu.

Savu veiksmes stāstu arī pauž **7.c** klases skolēns **Daniils Novikovs** - Manuprāt, attālinātās mācības ir liels pārbaudījums mums visiem. Tā ir milzīga atbildība gan skolēniem, gan skolotājiem.

Es nopietni iztuos pret mācībām attālināti, cenšos visu darīt laikus, ar pilnu atdevi. Varbūt tāpēc man veicas labi un es esmu apmierināts ar rezultātiem. Mācoties attālināti, man patīk uzdevumu daudzveidība, kā arī iedotie izpildes termiņi. Ļoti interesants uzdevums bijā sportā, jo bija iespēja iesaistīt visus ģimenes locekļus.

Skolā mana uzmanība bieži bija vērsta uz klases biedriem un visādiem nedarbiem, bet mājās man neviens netraucē un es varu koncentrēties darbam. Liels paldies arī mammai, kura neļauj man slinkot. Varu pateikt viennozīmīgi – man patīk attālinātās mācības.

Viedokli pauž arī **Eldars Mališevs** no **7.c** klases, ka viņam patīk mācīties attālināti, bet ir grūtāk. Tu vari celties, cikos gribi, kad nav tiešsaistes stundas. Vari arī ēst, kad notiek stunda, ja tu nebiji pabrokastojis. Bet sliktais ir tas, ja nesaproti tēmu, skolotāja vienmēr nevarēs atbildēt uz jautājumiem vai vienkārši pat ignorēs. Es gribētu iet uz skolu, tādēļ ka tur vieglāk mācīties un skolotāja vienmēr paskaidros, vai tu pat vari atnākt uz konsultāciju. Secinājums – labāk mācīties skolā!

Kā arī paust savas domas par attālinātajām mācībām vēlējas **7.c** klases skolniece **Justīne Budrēvičus** - Domāju, ka katram no mums šajā laika periodā ir gājis grūti. Man pašai veicās labi, jo es mēģināju saplānot savu laiku mācībām un citām aktivitātēm. Citreiz ir grūti pielāgoties tam, ja neesi saplānojis savu laiku un dienu. Es ieteiktu arī jums saplānot savu dienu, lai pēc tam nerastos vairāki apgrūtinājumi. Protams, ka mums visiem šajā laikā varētu iet labāk, bet es domāju, ka mēs tiksīm tam pāri, un tad varēsīm atgriezties normālā dzīvē. Es jums visiem novēlu to, lai viss izdodas un lai sapņi piepildās!

Mācoties attālināti, es ar visu diezgan labi tieku galā, mājas darbus nododu laicīgi un apgūstu, saprotu tēmas.

Attālinātās mācības jau aizsākās pagājušā gada pavasarī, un mācīties pie datora nebija tik viegli, bet tas tomēr pastiprināja manas informātikas zināšanas un iemācīja veikt dažādas komandas datorā, kuras iepriekš nezināju. Grūti ir arī apieties ar krievu valodas tastatūru, vieglāk būtu uzrakstīt ar savu roku, bet tas trenē iemaņas. Ir priekšmeti, kurus tomēr es vēlētos mācīties klātienē un otrādi. Piemēram, vizuālajā mākslā skolotāja dod ilgāku laiku darba nodošanai, bet varbūt skolā tobrīd negribas zīmēt. Tādēļ attālināti var to darīt līdz noteiktam datumam. Ģeogrāfijā, bioloģijā man patīk darīt praktiskus darbus, var izmantot atlantu, globusu, interneta resursus. Meklējot paliek galvā šī informācija, kā arī var iet dabā, fotografēt dzīvas būtnes, vērot putnus, to uzvedību.

Attālināti mācos plānot laiku, kļūt patstāvīgai. Šī īpašība nākotnē būs vajadzīga. Tomēr man pietrūkst skolas, pedagogu, draugu, vēlētos ātrāk atgriezties ierastajā ritmā, klātienē. Stāsta **Evelīna Roneta Tarasēviča** no 7.c klases

Taču **Gerda Molņika** no 10.c klases atklāj, ka sākot iet vidusskolā 10.klasē, nešķīta, ka būs grūti un kaut kas sarežģīs dzīvi. Tad atkal, paziņojot par to, ka mēs sāksim attālināti mācīties, mani pārņēma skumjas, ka atkal neredzēšu draugus, skolotājus un visas emocijas, kas būtu bijušas, mācoties skolā. Pašlaik, mācoties mājās, man sekmes ir uzlabojušās, un es iepriecinu sevi un vecākus ar labām atzīmēm. Grūti vienīgi tas, kur sēdēt, palikt tiešsaistes stundas laikā, lai vecākus netraucētu, jo šajā periodā gandrīz katru dienu esam kopā.

Jau iepriekš biju patstāvīga, bet noteikti šādi apstākļi ir devuši to, ka mācos regulāri. Kopumā šajā 10.klasē esmu ieguvusi superīgu klases audzinātāju, jaunus klases biedrus, zinošus skolotājus. Pie katra var vērsties, un nezināmās atbildes kļūst skaidras. Visiem noteikti vēlu pabeigt šo mācību gadu tā, kā pats to vēlas.

Attālinātās mācības sākās ļoti pēkšņi, un tam neviens nebija gatavs. Pirmās attālinātās mācības bija pavasarī, 2020. gadā. Es un daudzi citi skolēni bija priecīgi, ka būs attālinātās mācības. Bet jau pirmajā nedēļā sastapos ar problēmām un neērtībām, tā mācoties. Daudz kas nebija skaidrs, nezini ko darīt utt. Tad es vēl mācījos 11. klasē.

Tagad es mācos 12. klasē. Attālinātās mācības sākās no oktobra, pēc brīvlaika. Es ļoti negribēju attālinātās mācības, bet neko neizdarīsi, ja pasaulē ir vīruss, un, protams, veselība ir pirmajā vietā. Kad mēs pierēģistrējāmies programmā "Teams" un sākām mācības tajā programmā, kļuva labāk, kaut kas tapa skaidrs, bet tāpat grūti

iet. Un, tā kā es mācos 12.klasē, man ir ļoti liels uztraukums par eksāmeniem. Un ne tikai daudzi uztraucas par eksāmeniem, bet nav pārlicināti, kā nokārtos. Tāpēc, manuprāt, attālinātās mācībās praktiski ir mīnusi, ja mācies 12.klasē, jo attālinātās mācībās ļoti grūti gatavoties eksāmeniem.

Plusi attālinātajās mācībās – nevajag ļoti celties agri, nest katru dienu somu pilnu ar grāmatām, nevajag gaidīt ilgi autobusu, vari ēst, kad gribi, iet ārā, kad gribi. Mīnusi — daudz ko nesaproti, ļoti daudz uzdevumu jāpilda un nepaspēj visu veikt, pietrūkst komunikācijas.

Atklāj **Liāna Nikiforova** no 12.b klases

Sveiciens visiem ziemas baudītājiem!

Enija Krīgere 1.b

Elvīra Pētersone 2.b

Nikola Hutornaja 1.a

Bauskas 2. vidusskolas 1.-12.klašu skolēni visu februāri ievērojot epidemioloģiskos noteikumus un 2m distanci, izbaudīja ziemas priekus un pavadīja brīvo laiku aktīvi, veselīgi un radoši, piedaloties skolas attālinātā **konkursā "Sniega svētki"**! Skolēnu uzdevums bija individuāli vai ar klases komandu - celt, velt, veidot un būtēt no sniega vides objektus un skulptūras mājas pagalmā, parkā vai mežā. 🧀 Par uzvarētājiem tika atzītas 3 trīs pirmās vietas (1.-2.kl.,3.-4., 5.-6., 7.-9.kl., 10.-12.kl. grupās), ka arī tika piešķirtas simpātiju balvas. Paldies skolēniem par atsaucību un skaistiem darbiem!

Krista Janone 4.b

Janeks Roze 4.b

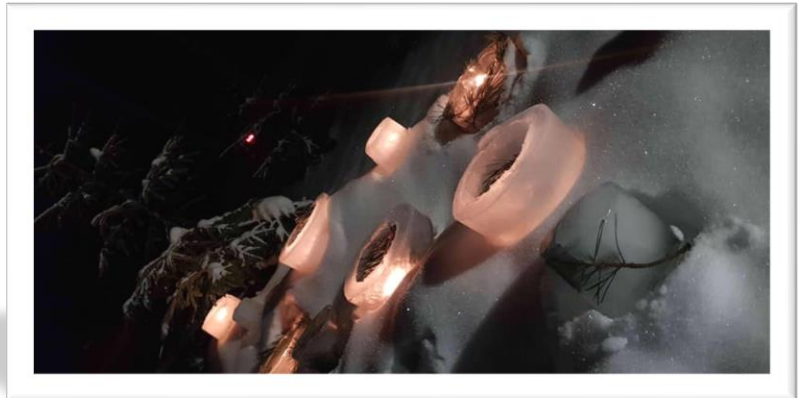
Marks Mercs 4.b

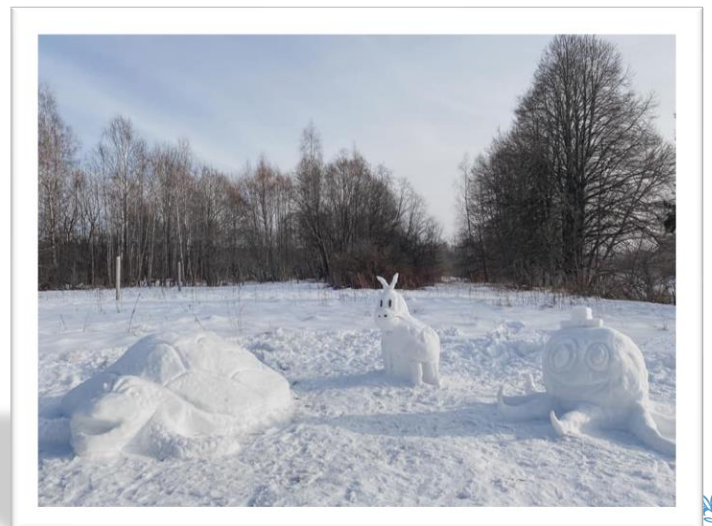
Marija Elēna Kabanova 6.c

Emīls Eglīte 5.b

10.a klases kolektīvs

12.a klases kolektīvs

Ar cilvēciskumu

Sākumskolas pedagoģes Jeļenas Mozgovajas dzimtā puse ir Kurzeme. Skrundas 2.vidusskolā iegūta izglītība un arī sapnis kļūt par skolotāju. To īstenot palīdzējusi viņas pirmās skolotājas Emmas Bobuhas nesavtīgā mīlestība pret skolu kā gaismas pili. Tā, kā viņa pratusi strādāt, to mīlestību un prieku pret darbu neviļus iedevusi savai audzēknei Jeļenai jau bērnībā.

Pēc vidusskolas absolvēšanas Jeļena izvēlējās studēt Liepājas Pedagoģiskajā institūtā, kur ieguva sākumskolas skolotājas profesiju.

1987. gadā pēc augstskolas absolvēšanas, saņemot piedāvājumu strādāt Bauskas 2. vidusskolā, jauna, nepieredzējusi, mazliet apjukusi, piekrita, un uz palikšanu. Līdz ar pirmo viesošanos un iepazīšanos ar skolu, saprata, ka tā ir pareizā izvēle. Jau no paša sākuma gan skolas vadības, gan kolēģu attieksme bija atbalstoša. Kā pati atzīst, arī skolēni bija gatavi viņas vadībā gan mācīties, gan pamācīt un pārmācīt, visi bija pretimnākoši.

Pirmajā darba gadā jaunajai skolotājai uzticēja sešgadīgus bērnus. No tā laika arī patīk strādāt ar pirmo klašu skolēniem, atzīst Jeļena Mozgovaja. Šajā vecumposmā vislabāk var redzēt katra bērna izaugsmi. Salīdzinot ar iepriekšējām desmitgadēm, bērni tagad ir mainījušies. Neapšaubāmi, arī skolotājiem ir jāmainās, lai audzinātu šīs paaudzes bērnus. «Manuprāt», uzskata J. Mozgovaja, «mūsdienu bērni vairs nav mācāmi pēc tām metodēm, kādas piedzīvojuši viņu vecāki, jo ikvienai paaudzei ir sava sūtība. Mūsdienu skolotājs ir atbildīgs ne tikai par zināšanu nodošanu skolēniem, bet arī par cilvēcīgo vērtību iekļaušanu mācību procesā.»

Ar sirds siltumu skolotāja saka paldies skolas direktorei Verai Grigorjevai, viņa bija pirmā, kas sagaidīja skolā tajā tālajā 1987. gadā, kad jaunā pedagoģe atbrauca uz tik nepazīstamo Bausku. Nu ar direktori plecu pie pleca skolā vadīti 33 gadi, nostiprinātas prasmes, atbildība par savu darbu. Direktore vienmēr ir bijusi atbalstoša un pretimnākoša.

Mācību daļas vadītāja sākumskolā Inga Golovčanska skolotāju Jeļenu Mozgovaju raksturo kā radošu, enerģisku kolēģi, kura nebaidās izteikt savu viedokli. Viņa līdzdarbojās projektā «Kompetenču pieeja mācību saturam» un aprobēja mācību materiālus. Daudzus gadus skolā koordinēja pedagogu un atbalsta dienesta darbu ar skolēniem, kuriem ir grūtības mācībās. Ar labiem rezultātiem sagatavo skolēnus konkursiem un olimpiādēm. Skolotāja pieredzē dalās ne tikai ar savas skolas, bet arī citu skolu pedagogiem, rādot atklātās stundas.

Jeļena pati atzīst, ka viņa mīl bērnus, dzīvniekus, dabu, patīk būt mežā, sēņot. Skolotāja saviem audzēkņiem māca būt kārtīgiem, iejūtīgiem, izpalīdzīgiem, nepaiekt garām tam, kam ir grūti. Skolēnus viņa iesaista labdarības akcijās palīdzēt dzīvnieku patversmē nokļuvušajiem.

Skolotājai piemīt augsta atbildības izjūta, viņa ir savas skolas patriote. Neatsverams ir Jeļenas humors. Viņa prot

pasmieties arī par sevi, tādā veidā kļūstot skolēniem tuvāka un pieejamāka. Uzteicama arī viņas sadarbība ar skolēnu vecākiem.

Jeļena Mozgovaja ir cilvēks, kurš ļoti augstu vērtē cilvēciskās attiecības gan starp bērniem, gan pieaugušajiem. Pati saka, ka viņas dzīves galvenā vērtība ir

cilvēciskums. «Man patīk tas, ko es daru, es ticu, ka manam darbam ir jēga un katrs mans skolēns var būt veiksmīgs.»

Tas, ka skolotāja ir cienīta gan esošo, gan iepriekšējo paaudžu skolēnu un vecāku vidū, ir atbilde tam, ka viņa ir savā īstajā vietā, savā skolā.

Ruta Dābola

Marinas stāsts. Dzīve skolā.

«Jau no bērnudārza laika abas ar Marīnu esam kopā,» tā par savu draudzeni no mazotnes Marīnu Beļinsku stāsta Iveta Jabločkina. Abas kopā soli soli esot skolā gājušas un tepat, Bauskas

2.vidusskolā. Uz manu lūgumu raksturot Marīnu, Iveta pastāstīja, ka raksturā viņa ir noslēgta, nosvērta, izpalīdzīga. Tas varbūt tādēļ, ka augusi kuplā ģimenē, bijusi piektā jaunākā atvase. Marīnai patīk gatavot, eksperimentēt, viņa prot uzburt garšīgus ēdienus. Viņa labprāt palīdz cilvēkiem, nekad neatsaka. Nesūdzas par problēmām un it kā neuzgrūž tās citiem. Tiek pati galā. Bieži apkārtējie izmanto viņas labvēlību, bet tas neskumdina. Katrs padara savu darbu, kā prot un vēlas. Augot lielā ģimenē, darbs māca, arī Marīna nesmādē nevienu nodarbošanos. Lasīt grāmatas – tas viņai allaž patīcis. Būdamā liela auguma, skolas gados labprāt spēlējusi basketbolu. Arī tūrisms allaž patīcis, un par pavadīto laiku tūrisma nometnē ir ko atcerēties.

Marinas stāsts par dzīvi skolā (vispatiesākajā tās nozīmē) sākās 1972. gadā, kad meitene uzsāka mācības Bauskas 2.vidusskolā. Klases bija lielas, mācību darbs ritēja divās maiņās, tas bija gan interesanti, gan nogurdinoši. Pirmajās trijās klasēs audzinātāja bija Anna Jansone, bet 4.klasē – Vera Grigorjeva. No 5. Līdz 10.klasei audzinātāja bija Tūsnelda Lībiete. Skolā mācoties, meitene bija tā saucamā labiniece, vienlīdz labi padevās visi mācību priekšmeti, piepūli gan prasīja fizika, matemātika. Cienīja visus skolotājus.

Tolaik mācības mijās ar darbu saimniecībā «Uzvara», rudenī skolēni vāca kartupeļus, ābolus, vasarā nometnē «Lotoss» strādājot varēja nopelnīt savu naudu, čaklākos skolēnus aizveda ekskursijā uz Ļeņingradu (tagad Sanktpēterburga). Atmiņā palikušas dažādas izdarības skolā, kā konkursi par republikām, ierindas skates.

Pirmo augstāko izglītību Marīna Beļinska ieguva 2004. gadā, pabeidza Latvijas Universitāti, kļuva par sociālo pedagoģi. Direktore Vera Grigorjeva motivēja mācīties tālāk, un jaunā skolotāja Latvijas Universitātē ieguva otru augstāko izglītību – ieguva tiesības mācīt skolā sociālās zinības. Tālākās studijas turpinājās, Rēzeknes augstskolas vadībā saņēma vēstures skolotājas diplomu.

Pašlaik M.Beļinska māca vēsturi 5.-9. klašu skolēniem. Iesākuma gados Bauskas 2.vidusskolā Marīna bija sākumskolas pedagoģe 1.-4.klasei. Tolaik mācības ritēja tagadējā Korfa (Karpa) muižā.

Pēc tam lielajā skolā Marina krievu plūsmas skolēniem mācīja arī latviešu valodu. Atmiņā J.Dinu panākumi republikas mērogā latviešu valodas olimpiādē – 2.vieta.

Marina Beļinska par klases audzinātāju bijusi vairākkārt, tagadējā audzināmajā klasē ir tikai zēni un viena meitene, tālab darbs prasa īpašu atdevi, zināšanas izprast jaunu puīšu raksturus sarežģītā pusaudžu vecumā, prast sadraudzēties, pieslīpēties, saprast katru. Skola arī skolotāju māca mūžam būt formā, jaunai, nenovecot, jo, skatoties uz jauno paaudzi, jātur viņiem līdz.

33 gadi ir pagājuši, strādājot vienā skolā, kurā mācības sāktas jau no 1.klases. Pedagoģe Marina novēl savai gaismas pilij attīstīties, jo tas ceļš, kas kādreiz iesākts, ir radošs, pārdomāts. Tā turpināt uz priekšu, jākāpj «kalnā visaugstākā»!

Ruta Dābola

Kā tauriņdejā

Krimā pie Sevastopoles, pie pašas Melnās jūras, 1959.gada 7. janvārī piedzima Alla, gaišmataina meitenīte lokainiem matiem. Piecpadsmit gadus auga viena, līdz ģimenē ienāca māsiņa. Viss sākās kā tauriņdejā. Tētis bija jurnieks karaspēka daļā, ģimene bija pareizticīga ar stiprām garīgajām saitēm. Meitenei jau no mazotnes patika dziedāt, bet jo īpaši dejojot, viņa prata izpildīt pat balerīnas soļus. Laiks Sevastopolē silts, jūra arī mīlīga, tādējādi bērni visu dienu pavadīja pie Melnās jūras. Jautri brīži bija, kad varēja noķert krabjus, cept uz akmeņiem. Bieži gan Alla slimoja, bērnībā mocīja angīna. Mamma gribēja, lai meita kļūst par mūziķi – dzied, spēlē, bet meitenei mīļākas bija dejas. Alla iestājās Sevastopolē mūzikas skolā, un, cik patīkami, šajā skolā paralēli varēja apgūt horeogrāfiju. Tā Ukrainā Alla ar vecākiem pavadīja

laiku, līdz beidza sākumskolu, un tētim bija jāpārceļas uz citu vietu. Viņu kā kuģinieku norīkoja darbā uz Severomorsku.

Murmanskas apgabalā Severomorskā Alla pabeidza vidusskolu un pie tam krievu valodā (viņas dzimtā valoda ir ukraiņu). Meitenei patika un padevās slidošana, bet īpaši dejošana. Jau no mazām dienām uzstāšanās publikas priekšā Allu nav baidījusi, bet gan ievirzījusi dažādos neparedzētos ceļos. Nozīmīgas bija uzstāšanās Virsnieku klubā, uz kuģa. Trīs reizes Alla bija starptautiskajā pionieru nometnē „Arteks”, kur sapulcējās labākie, aktīvākie skolēni no visas Padomju savienības.

Visdrosmīgākais un krasākais pavērsiens bija kāda uzstāšanās armijas daļā Severomorskā. Bija koncerts, dejas, dziesmas, pēc tam diskotēka, un Jānis Latūns, pūsis no Latvijas, ieskatījās kustīgajā jaunkundzē. Līdzko Jānis beidza dienēt, abi pārcēlās uz dzīvi Latvijā. Alla Latūne jau ceļā no lidostas, vērojot uzrakstus, pamazām sāka apgūt latviešu valodu. Sarunās ar vīramāti ieguva valodas pamatus, studējot augstskolā, prasmes uzlabojās.

Rīgas Pedagoģiskajā skolā Alla mācījās par muzikālo audzinātāju. Pēc tam ieguva augstāko izglītību Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības augstskolā un varēja mācīt mūziku sākumskolā, 2007. gadā ieguva tiesības mācīt mūziku vidusskolā.

Allas dzīves vieta ir Dāviņos. Tur arī 1978. gadā sāka strādāt par muzikālo audzinātāju bērnudārzā, no 1982. gada bija vadītāja bērnudārzā, kā arī Dāviņu sākumskolā mācīja mūziku.

Pedagoģe, metodiķe Aija Slavīte Allā Latūnē saskatīja perspektīvu skolotāju un 1998. gadā uzaicināja uz Bauskas 2. vidusskolu; piekrita un sākuma gados vadīja mūzikas stundas līdz 9. klasei. Nu 23 gadi aizvadīti šajā skolā, bet pedagoģiskā darba stāžs viņai iesniedzas četrdesmitgadē.

Skolotājas pienākumos neietilpst darbs no rīta līdz mācību stundu beigām. Mūzikas skolotājai jā sagatavo bērni pasākumiem, konkursiem. Kopā ar skolotāju Inesi Korčevaju vada skolas slāvu folkloras ansambli „Lučinuška”. Piedalās konkursos, Saulgriežu pasākumos, jo īpaši populārajā Masļeņicas (Meteņu) sagaidīšanā. Skolas direktores Veras Grigorjevas ierosinātas un iedrošinātas, skolotājas ansambļa bērniem māca saglabāt slāvu tautas tradīcijas. Mūzikas kabinets ir nodrošināts ar instrumentiem, kas palīdz folkloras ansambļa darbībā.

Pajautāju Allai Latūnei, ar ko viņai patīk nodarboties brīvajā laikā, jo, kā zinu, mūzikas skolotājai ir gana aizraušānās. Smaidot Alla atsaka, ka viņai tuva ir daba – dārzs, ziedi priecē acis, bet ļoti patīk šūt. Jau vidusskolā mācoties, apguvusi šūšanas noslēpumus. Pati sev darinājusi tērpus, neatteikusi arī citiem – gan kolēģiem, gan ģimenes locekļiem. Tikai pašlaik iestājies atslābums. Kāda mūzika, kurš komponists tuvākais? Uz šo jautājumu viennozīmīga atbilde – maestro Raimonds Pauls ir vislabākais.

Ģimenē izaudzināti divi bērni – Oksana un Sandis –, aug un skolojas trīs mazbērni. Šogad Latūnu ģimene svinēs 43. kāzu gadadienu.

Darbīgums raksturo skolotāju Allu, pati par sevi viņa teic, ka cilvēks nedrīkst slaištīties, dzīvē viss sanāks, ja nebūsi slinks.

Ruta Dābola

Skolas ceturkšņa informatīvā izdevuma veidotāji:

Skolotāji: Samanta Bosakova, Ruta Dābola, kā arī rakstu autori

Skolēni: 1-12. klašu skolēni

Intervētāji – Ruta Dābola

Fotogrāfijas: rakstu autori

Dizains: Samanta Bosakova

Informatīvi – Skolas informatīvais izdevums tiks izdots katru ceturksni!